

Justitsministeren (Nellemann):

Jeg kan i det hele taget slutte mig til, hvad der nu anførtes af Mindretallets Ordfører. Jeg finder ikke, at der paa Sagens nuværende Trin for mig er nogen tilstrækkelig Grund til at fravige det Forslag, jeg har fremsat, og som Følge deraf maa jeg tilraade at holde sig til Mindretallets Forslag, altsaa med andre Ord at forkaste Flertallets Forslag. Hvorledes jeg vil stille mig til denne Sag, dersom det skulde vise sig, at begge Rigsdagens Afdelinger ønskede en saadan af Flertallet foreslaaet Ordning, finder jeg ikke i dette Øjeblik Grund til at udtale mig om; dette Tilfælde foreligger jo ikke og kommer maaske ikke til at foreligge. Jeg ser ikke, at der er tilstrækkelig Grund for mig til at forandre den Stilling, jeg har indtaget ved Lovforslagets Fremførelse. Flertallets Grunde indskrænke sig egentlig til den ene, at Beboerne af de omtalte fire Sogne ønske Omlægningen. Nu hørte jeg den ærede Ordfører for Mindretallet sige, at dette Ønske ikke er aldeles sikkert, og det er jo meget muligt. Det have vi set Eksempler paa i flere lignende Sager, at naar det først kommer dertil, at der bliver sat en Agitation i Bevægelse, kan man næsten alle Begne staae en Del Folk for den ene Ansøgning og en Del Folk for den anden. Det, jeg her nærmest vil sige, er, at det kan man ikke gøre til den afgørende Maalestok for Jurisdiktionsforholdenes Ordning, hvad Beboerne i de enkelte Sogne ønske, og at det er umuligt at opfylde det Ønske, at alle skulle høre under den Jurisdiktion, hvis Sæde ligger dem nærmest. Dersom man skulde gaa ind paa noget saadant, maatte det, som ogsaa Mindretallet har anført i Betænkningen, føre til en fuldstændig Revolution i de fra gammel Tid overleverede Jurisdiktionsforhold. Jeg tror altsaa ikke, at Beboernes Ønske kan være det afgørende. Det afgørende maa jo være, om der er virkelig væsentlige Grunde for en saadan Omlægning, om de Grunde, Beboerne maatte have derfor, ere saa betydelige, at de ere tilstrækkelige til at foranledige en Forandring i det bestaaende Forhold, men det forekommer mig i alt Fald meget tvivlsomt, om man kan sige det i dette Tilfælde. Med Hensyn til de borgerlige Forretninger siger det ærede Medlem (Høst), hvad der ogsaa forekommer mig sandsynligt, at Beboerne hverken drive disse i Frederiksbund eller Hillerød, men derimod i Kjøbenhavn, og hvad deres juridiske Forretninger angaar, ere de, saaledes som det ligeledes blev bemærket, virkelig saa sjældne — der er jo en Masse

Menneſter, som aldrig hele Livet igennem komme i en Ret, og for de allerfleſte andre er det dog noget forholdsviis ſjældent — at det forekommer mig, at det ikke kan have megen Betydning, om det ved diſſe enkelte Lejligheder kan være noget længere for Beboerne at rejſe til Hillerød. Det har i det mindſte ikke meget at betyde for den mere velhavende Del af Befolkningen, og for den fattige Del af Befolkningen, ſom ſaa at ſige aldrig kommer i Retten, undtagen de føres ſom Vidner eller deſlige i offentlige Sager, er der jo Udgang til at ſaa baade Befordringsgodtgørelſe og Godtgørelſe for det Indgreb i deres Næring, ſom Vidnepligtens Opfyldſe medfører. Derfor er mit Standpunkt det, at jeg maa tilraade Tinget paa Sagens nuværende Trin at blive ſtaaende ved Lovforſlaget og altsaa forkaste det af Flertallet ſtillede Endringsforſlag.

Ordføreren (B. Pedersen):

Jeg er glad ved, at man ikke har anført vægtigere Grunde mod Flertallets Forslag end dem, vi endnu hidtil have hørt. Den højtærede Minister erkendte jo i sine Udtalelſer ved Sagens 1ſte Behandling, at Retsplejen ikke vilde lide noget ved denne yderligere Forandring, men den højtærede Minister mente, at den maaske kunde have nogen Betydning for Hillerød, der derved kunde komme til at lide noget Tab. Men nu ſagde den ærede Ordfører for Mindretallet, at det lægger han ingen ſærlig Vægt paa, og det kan jeg godt forſtaa, for det er noget, han kender bedre. Han ved, at om ogsaa Herredsfogden er en ren Engel, ſaar han dog ikke Folk til at handle der i Byen, hvis det ellers ikke paſſer dem. Men alle ere jo enige om, at det vil være lettere, billigere og bekvemmere for diſſe Folk at komme til Frederiksbund end til Hillerød. Det indrømmer det ærede Mindretal ogsaa, men, ſiger Mindretallet ſaa her i Betænkningen: ſkulle vi tage Hensyn til Folks Bevæmmelighed, vilde vi ſaa nok at gøre, ſaa vilde vi ſaa Klager og Andragender mange Steder fra, thi der er flere Steder navnlig ovre i Sjælland, hvor Forholdene ere lige ſaa uheldige eller endogsaa mere uheldige end her. Jeg maa tilſtaa, at jeg kender ikke Forholdene ovre i Sjælland, men ere Forholdene derovre paa flere Steder lige ſaa uheldige eller endogsaa mere uheldige end her, uden at de Folk have Klaget derover eller anbraget om nogen Forandring, viſer det kun, at Sydterne maa være et meget taalmodigt og beſtedent Folketærd. Saa ere de ligeom de velopdragne Børn: de forlange ikke noget, derfor ſaa de heller